

Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Ἀπόστ. Ρωμ. 5, 1-11) 6 Ἰουλίου 2008

«Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἅγίου», δηλ. «ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔχει ξεχυθεῖ μέσα στὶς καρδιές μας διὰ μέσου τοῦ Ἅγίου Πνεύματος ποὺ μᾶς δόθηκε.

Ποιὸς ἀλήθεια, ἀδελφοί, δὲν συγκινεῖται μπροστὰ στὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; Ποιὸς ἄραγε μπροστὰ στὴν μεγάλη τοῦ Πατέρα συγκατάβαση δὲν ἐκπλήσσεται; Ὁνομάζει παιδιά Του ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ ἀχρείους, τοὺς τιποτένιους καὶ ἀναξίους, τὰ σκουλήκια τῆς γῆς· τιμᾶ κι ἀγαπᾶ ἀκόμα κι αὐτοὺς ποὺ δὲν Τὸν τιμοῦν οὔτε Τὸν ἀγαποῦν. Δέχεται ἐκείνους ποὺ Τὸν διώχνουν· ἀγκαλιάζει ἐκείνους ποὺ Τὸν ἀποστρέφονται· γιατί;

Γιατὶ εἶναι αὐτὸς ποὺ διακηρύσσεται στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας· «Πιστεύω εἰς ἑνα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα», δημιουργὸς καὶ ποιητὴ ὁρατῶν καὶ ἀοράτων. Καὶ ὡς δημιουργός μας εἶναι Πατέρας μας καὶ ἐμεῖς παιδία Του· «Αὐτοῦ ἐσμὲν ποίημα» (Ἐφεσ. 2' 10). Αὕτη ἀκριβῶς τὴν ἀλήθεια τονίζει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν γράφῃ: «Πάντες νίοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ο δὲ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Θεὸς Πατέρας «ἔδωκεν ἡμῖν ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι» (Ιωάν.1-12) καὶ πάλιν: «Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν». (Α' Ἰωάν.3-1)

Ο Θεός μας, ἀδελφοί μου, εἶναι Πατέρας· μοναδικὸς Πατέρας· πάντοτε Πατέρας· Πατέρας, καὶ ὅταν θρηνοῦμε καὶ ὅταν τραγουδᾶμε ἀμέριμνοι. Πατέρας, καὶ ὅταν εὐτυχοῦμε καὶ ὅταν δυστυχοῦμε· Πατέρας, καὶ ὅταν εἴμαστε γεροὶ στὴν ὑγεία καὶ ὅταν ἀρρωσταίνουμε.

Πατέρας, καὶ ὅταν τηροῦμε τὸ ἄγιο θέλημά Του, ἀλλὰ καὶ τότε ποὺ ἀμαρτάνουμε· δὲν εἶναι Πατέρας μόνο γιὰ τοὺς δικαίους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἀμαρτωλούς· μὲ τὴν πατρικὴ στοργή Του τὰ ἀγκαλιάζει ὅλα· μὲ τὴν προστασία Του ὅλα τὰ σκεπάζει.

Ἄν θυμηθοῦμε στὴν παραβολὴ τοῦ «Ἄσωτου» τὴν συμπεριφορὰ τοῦ νέου ὅπου μὲ θράσος καὶ ἀναίδεια ζητεῖ τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὴν πατρικὴ περιουσία· πληγώνει τὴν πατρικὴ καρδιά, προσβάλλει τὴν οἰκογενειακὴ τιμὴ καί, ἀν θυμηθοῦμε ἐπίσης τὴ θερμὴ καὶ συγκινητικὴ συμπεριφορὰ τοῦ πατέρα του, ὅταν γύρισε, τότε μόνο προσεγγίζουμε σωστὰ τὸν «Πατέρα τὸν Παντοκράτορα» καὶ νοιώθουμε τὴν στοργή Του τὴν πατρική.

Κάποτε, ἀδελφοί, ὁ Θεὸς Πατέρας πλένει, νίβει τὰ μάτια μας μὲ δάκρυα· ἀφήνει κάποιο

μαχαίρι νὰ τρυπήσει τὴν καρδιά μας, ἀλλὰ καὶ τότε παραμένει Πατέρας· «Εἰ παιδείαν ὑπομένετε ως υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεὸς» (Ἐβρ.12-7). Σ' αὐτούς ποὺ παιδαγωγοῦνται μὲ τὶς δοκιμασίες ὁ Θεὸς συμπεριφέρεται σὰν σὲ παιδιά Του. Γι' αὐτὸ καὶ ὅποιος θελήσει νὰ νοιώσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ Πατέρα δὲν γκρινιάζει, δὲν παραπονεῖται· δὲν γίνεται παράξενος καὶ μεμψύμοιρος, κακόμοιρος καὶ μικρόψυχος. Καὶ τότε, ἀγαπητοί μου, ὁ Θεὸς σὰν Πατέρας στοργικὸς ποὺ ἀγαπᾷ, γιατὶ εἶναι πατέρας, καὶ εἶναι πατέρας, γιατὶ ἀγαπᾶ, παρηγορεῖ στὶς στιγμὲς τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως καὶ τονώνει τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ἐμψυχώνει τὶς ὥρες τῆς ἀβεβαιότητος καὶ τῶν κλονισμῶν, κρατύνει τὴν ἐλπίδα «ἐπὶ τὸν ἴσχυρὸν βραχίονα», μᾶς μεταμορφώνει σὲ θαρρετοὺς καὶ ἀνδρείους καὶ κυρίως κανένα δὲν καταισχύνει, γιατὶ «ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα ἔχει χυθῆ μὲ ἀφθονία στὶς καρδιές μας διὰ μέσου τοῦ Ἅγιου Πνεύματος ποὺ μᾶς ἔχει δοθῆ».

Ἄδελφοί· μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ τὸν Θεὸ Πατέρα.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

[dkpdf-button]